

Ojeblik bliver benyttet. Reformpartiet vil efter min Mening ikke svare til sit Navn, hvis vi ikke ville hde vort Bidrag til saa vidt muligt at faa disse Lovforslag gennemførte, og saa vil ogsaa Landbruget, som det er blevet krævet, blive støttet paa en effektiv Maade. Naagtet jeg ikke skal komme ind paa disse Forslag, der ikke nu foreligge direkte til Forhandling, maa jeg dog sige, at det forekommer mig, at her er den Vej, ad hvilken man paa effektiv Maade kan støtte Landbruget, thi de Forslag, som Ministeriet har bebudet, maa jo opfattes saaledes, at de ville bevirke en Vættelse for Hartkornet, idet der er bebudet et Lovforslag, som gaar ud paa, at hele Land- og Vigningskatten og $\frac{1}{3}$ af Gammelkatten skulle gaa over til Kommunerne, altsaa nærmest til Landkommunerne. Jeg opfatter det saaledes, at naar Forslaget foreligger, vil det vise sig, at disse Skatter skulle gaa ind i Kommunkassen til Vættelse af Hartkornskatten, men ikke saaledes, at det ogsaa skal blive til Fordel for Formue- og Vælligheds-katten. Dernæst vil der jo blive foreslaaet, at mindst $\frac{3}{4}$ af Bygningskatten skal gaa over til Kommunerne, og det vil paa samme Maade medføre en Vættelse af Skattebyrden i Byerne. Endelig vil der blive foreslaaet en Indkomstskat af $1\frac{1}{4}$ pCt. af Indtægten og en Formuestat af $\frac{3}{10}$ p. m. af Formuen. Det er efter min Mening en alvorlig Opgave, der saaledes er stillet os, ligesom det ogsaa maa være Ministeriets Opgave at søge at faa disse Skattereformer gennemførte, og jeg mener, at man fra alle Sider i Venstre vil behandle dem med den største Alvor og lægge alt muligt Arbejde ind paa at faa dem gennemførte. Hvis det saa ikke lykkes, haaber jeg, at det fra vor Side skal blive stillet klart, at Skylden ikke er vor, men ligger paa andre Steder. Med disse Ord skal jeg anbefale, at man behandler det foreliggende Forslag paa samme Maade, som det er blevet behandlet i Kommissionen, og at man gensidig kommer hinanden saa vidt muligt i Møde, for at Sagen kan blive gennemført. Lykkes det dog ikke, maa vi stille Sagen saa klart frem, at det tydelig kan ses, hvor Skylden ligger. I saa Fald maa vi have endnu flere gamle Fordomme sprængte.

G. Christiansen: Jeg behøver kun ganske faa Ord for at præcisere mit Standpunkt til den foreliggende Sag, og jeg finder saa meget mere Anledning til at indskrænke mig til disse faa Ord, som Tiden er langt fremrykket, og det forekommer mig, at der i Enkelthederne egentlig er sagt, hvad der kan

siges om denne Sag. I det hele taget Slut-ter jeg mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgtreds (Wulff). Jeg har med Glæde og Interesse bemærket den Flid og den Dygtighed, hvormed han havde udarbejdet sit Foredrag, og det er for Industrien og Haandværket en Trøst at vide, at man hos ham kan finde denne store Sagkundskab, naar det drejer sig om en formaalstjenlig Udvikling af vore Toldforhold. Jeg skal ogsaa udtale en Tak til min ærede Nabo til Højre, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgtreds (Dinesen) for de imødekommende og velvillige Udtalelser, han fremsatte. Det gælder ikke alene hans Udtalelser angaaende Haandværk og Industri, ogsaa hvad hans Stilling til de store Statte-spørgsmaal angaar, er jeg overbevist om, at vi to ville blive fuldtud Meningsfæller. Han berørte ogsaa et andet Punkt, som det har glædet mig at høre omtalt, nemlig Mølleneringen. Det forekommer mig stadig at være ubilligt, at man vil unddrage Møllerne og deres Arbejdere Fortjenesten af den Formaling, der kan finde Sted her i Landet. Selvfølgelig gælder denne Udtalelse fra min Side kun de finere Melstorter. Jeg vil ønske, at der maa kunne slaas saadan til Byd for denne Sag, at det maa gaa op for dem, der behandle dette Spørgsmaal, at her er der en Pligt at øve, som jeg ikke tror, det er rigtigt at slyde ud i Fremtiden.

Man indtage hvilket Standpunkt man vil, men efter at man dog har ladet Industrien udvikle sig under de nuværende Forhold i en lang Arrække, kan man dog vist nok ikke gaa hen og krumbojse og tilintetgøre den. Det kan lyde nok saa smukt og flot, at man siger, at i et enkelt Tilfælde maa man langt hellere pensionere Arbejderne med 10—1200 Kr. end bibeholde den paagældende Industri. Det er noget af den Slags, som lader sig sige, men næppe udføre. Store Kapitaler ere nu en Gang bundne til Industrien, og vi kunne vist næppe være tjente med, at de tilintetgøres. Der er ogsaa en Mængde Hænder beskæftiget med Industrien, og man kan vel med Talemaader, men ikke i Praksis anvise dem andre Maader at fortjene Brødet paa. Det nævntes forleden Dag — og det kan tjene som Eksempel paa Tankegangen i den Retning — at medens der f. Eks. i Odense tidligere kun var et eneste forkrøblet Gartneri med eet Drivhus, er nu det ene Gartneri vokset op frodigere end det andet, og det er blevet til en meget indbringende Erhvervsgræn. Det blev fremsat i en saadan Form, at man skulde tro, at hele dette Velvære stammede fra, at Gart-